

Sygn. akt III AUz 206/13

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSO del. Beata Górską

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W..

o podjęcie wypłaty emerytury - w przedmiocie skargi ubezpieczonej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie VI U 6/12

na skutek zażalenia ubezpieczonej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 marca 2013 r. sygn. akt VI U 106/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Beata Górską

Sygn. akt III AUz 206/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 marca 2013r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę o wznowienie postępowania.

Ubezpieczona – J. M. wystąpiła ze skargą o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydziału VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1.02.2012 r. w sprawie VI U 6/12.

W uzasadnieniu podała, że podstawą jej skargi jest wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r., zgodnie z którym wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego a tym samym decyzji organu rentowego i podjęcie wypłaty zawieszanej emerytury.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W.. wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Okręgowy - Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił że:

J. M. w dniu 31.07.2007 r. wystąpiła z wnioskiem o emeryturę pozostając w zatrudnieniu w (...) Centrum (...)w G.. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 24.09.2007 r. przyznał jej emeryturę od dnia 1.07.2007 r. zawieszając jednocześnie jej wypłatę na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z powodu kontynuowania zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy.

Decyzją z dnia 7.04.2009 r. organ rentowy wznowił wypłatę emerytury od dnia 1.03.2009 r. z uwagi na uchylenie art. 103 ust. 2a cyt. Ustawy przez przepis art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o emeryturach kapitałowych. Emerytura była ubezpieczonej wypłacana do dnia 30.09.2011 r.

Decyzją z dnia 3.10.2011 r. organ rentowy ponownie wstrzymał wypłatę emerytury ubezpieczonej z uwagi na nowelizację przepisów wprowadzonych ustawą z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, z powodu kontynuowania zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy.

Ubezpieczona wniosła odwołanie do Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydziału VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który wyrokiem z dnia 1.02.2012 r. w sprawie VI U 6/12 oddalił odwołanie. W sprawie nie było sporządzone uzasadnienie, żadna ze stron go nie zaskarżyła i wyrok uprawomocnił się z dniem 23.02.2012 r.

Sąd Okręgowy uznał, że skarga ubezpieczonej okazała się nieuzasadniona.

Zgodnie z art. 399 i n. kpc dopuszczalne jest wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem. Przy czym przepisy te wskazują różne podstawy wznowienia postępowania. Ubezpieczona jako podstawę wznowienia wskazała wydanie przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia z dnia 13.11.2012 r. Zgodnie z art. 401 kpc można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 409 kpc skarga o wznowienie powinna czynić zadość warunkom pozwu oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, podstawę wznowienia i jej uzasadnienie, okoliczności stwierdzające zachowanie terminu do wniesienia skargi oraz wnioski o uchylenie lub zmianę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd właściwy do rozpoznania skargi w pierwszej kolejności dokonuje oceny, czy wymienione wymogi formalne skargi zostały spełnione, a następnie na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. odrzuca ją, jeżeli została wniesiona po upływie przepisanej terminu, była niedopuszczalna lub nieoparta na ustawowej podstawie. Warunkiem możliwości rozpatrywania zasadności skargi jest przy tym łączne spełnienie wszystkich warunków wskazanych w cytowanym przepisie. Brak nawet jednego z nich sprawia zaś, że rozpatrywanie sprawy nie jest możliwe. Dlatego też stwierdzenie braku choćby jednego z tych warunków powoduje odrzucenie skargi.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 10.10.2012 r. (I CZ 104/12, LEX nr 1232738) badanie przesłanki oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowej podstawie nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje.

Zdaniem Sądu Okręgowego wskazanie podstawy wznowienia, które wyczerpująco wymienione zostały w art. 401, 4011, 403 k.p.c., powinno być dokonane poprzez określenie okoliczności uzasadniających złożenie skargi o wznowienie postępowania, co wraz z uzasadnieniem podstawy wznowienia jest niezbędne przy badaniu dopuszczalności wznowienia. Dominujący jest w orzecznictwie pogląd, podzielany w rozpoznawanej sprawie, który przyjmuje, że badanie przesłanki oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowej podstawie nie ogranicza się do kontroli,

czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje.

Wobec powyższego odnosząc się do wskazanej przez ubezpieczoną podstawy wznowienia, Sąd Okręgowy uznał, że w istocie wskazana podstawa wznowienia w przypadku ubezpieczonej nie istnieje. Analiza treści wskazanego przez ubezpieczoną wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie pozwala bowiem na uznanie, że wyrok ten i skutki z nim związane nie dotyczą osób, wśród których znajduje się ubezpieczona.

W cyt. wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r. (K 2/12, Dz. U. 2012/1285) Trybunał orzekł, że art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

To prawda, że w orzeczeniu zawarte jest sformułowanie, że dotyczy ono osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. i, że ubezpieczona nabyła prawo do emerytury właśnie przed tą datą. Jednakże analiza treści wskazanego wyroku Trybunału nie uzasadnia wniosku – zdaniem Sądu Okręgowego - zawartego w skardze ubezpieczonej o wznowienie postępowania. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że przedmiotem podjętej przez niego kontroli był art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726; dalej: ustawa zmieniająca z 16 grudnia 2010 r.). Przepis ten w punkcie 1 zmieniał brzmienie art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.; dalej: ustawa o emeryturach i rentach z FUS), a w punkcie 2 dodał do ustawy o emeryturach i rentach z FUS nowy przepis, tj. art. 103a. Zgodnie z tym przepisem prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Tym samym zarzut niekonstytucyjności kwestionowanej regulacji formułowany był w odniesieniu do wąskiego kręgu osób, a mianowicie „emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów, tj. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”.

Dalej Trybunał wskazał, że w polskim systemie ubezpieczeń społecznych ustawodawca kilkakrotnie zmieniał treść ryzyka emerytalnego. Na gruncie ustaw emerytalnych obowiązujących do 31 grudnia 1998 r. stosował konstrukcję ryzyka emerytalnego jako prawa do zaprzestania pracy. W ustawie o emeryturach i rentach z FUS w pierwotnej wersji (od 1 stycznia 1999 r.) obowiązywała koncepcja, że świadczenie emerytalne przysługuje po osiągnięciu odpowiedniego wieku (oraz udowodnieniu wymaganego stażu pracy). Nie było przepisu przewidującego zawieszenie prawa do emerytury ze względu na kontynuowanie przez osobę, która nabyła to prawo, pracy u dotychczasowego pracodawcy. Art. 103 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wprowadził ponadto zasadę niezawieszalności prawa do emerytury dla wszystkich świadczeniobiorców, którzy ukończyli odpowiednio 65 i 60 lat .

Ustawą z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 9, poz. 118) ustawodawca dodał do art. 103 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ust. 2a, wprowadzając obowiązek uprzedniego rozwiązania stosunku pracy w celu realizacji prawa do emerytury. Od 1 lipca 2000 r. (data wejścia w życie art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS) nierozwiązanie stosunku pracy powodowało, że prawo do świadczenia mogło zostać ustalone, ale nie mogło zostać zrealizowane (zostało zawieszona). Uzasadniając tę zmianę, wskazano, że zasadniczą rolę w ubezpieczeniu społecznym odgrywa powiązanie prawa do świadczenia z brakiem środków utrzymania, a łączenie dochodów z pracy z jednoczesnym pobieraniem emerytury stawia pracujących emerytów w pozycji uprzywilejowanej, co nie może być

oceniane w oderwaniu od poziomu życia społeczeństwa, istniejącego bezrobocia oraz obciążeń pracodawcy i budżetu państwa. Art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS został uchylony mocą art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507). Od 8 stycznia 2009 r. treścią ryzyka emerytalnego ponownie było osiągnięcie odpowiedniego wieku. Ten stan prawny obowiązywał do 31 grudnia 2010 r.

Od 1 stycznia 2011 r. obowiązuje art. 103a, dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., znoszący możliwość pobierania emerytury bez rozwiązywania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą, na rzecz którego była wykonywana praca bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS objął wszystkich emerytów, a więc nie tylko tych, którzy prawo do emerytury uzyskają od momentu jego wejścia w życie, ale również tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Ci emeryci, którzy nabyli prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie zmiany, czyli do 30 września 2011 r. Jeżeli do tego momentu stosunek pracy nie ustał, wypłata emerytury została przez ZUS wstrzymana, poczynając od 1 października 2011 r.

Dalej w cyt. orzeczeniu Trybunał wskazał, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. spowodowało, że osoby, które już skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. musiały, na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poddać się nowej, mniej korzystnej dla nich treści ryzyka emerytalnego. Innymi słowy, ubezpieczeni, którzy prawo do emerytury uzyskali po spełnieniu jedynie warunku osiągnięcia wieku (oraz odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego), musieli ponownie zrealizować swoje prawo do emerytury według nowej treści ryzyka, czyli spełnić także warunek rozwiązania stosunku pracy, aby emeryturę nadal pobierać od 1 października 2011 r. Oznaczało to dla nich, że chcąc nadal pracować i jednocześnie pobierać emeryturę musiały rozwiązać stosunek pracy i raz jeszcze go nawiązać – oczywiście, jeśli znalazły nowego pracodawcę albo dotychczasowy zgodził się ponownie je zatrudnić. Wobec tego Trybunał uznał, że jeżeli zatem ustawodawca najpierw (tj. do 31 grudnia 2010 r.) uzależnia nabycie prawa do emerytury od osiągnięcia wieku emerytalnego oraz posiadania odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego, a następnie (tj. od 1 stycznia 2011r.) formułuje nowy warunek w postaci rozwiązania stosunku pracy, to warunku tego nie może odnosić do ubezpieczonych, którzy prawo do emerytury uzyskali przed 1 stycznia 2011r., choćby nawet uzasadniał to potrzebą walki z bezrobociem. W efekcie Trybunał orzekł jak w rozstrzygnięciu ze skutkiem takim, iż z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utraci moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczona prawo do emerytury nabyła wprawdzie przed dniem 1 stycznia 2011r. ale w dacie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17.12.1998 r. i nie mieści się w kręgu osób, które prawo do emerytury nabyły w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Orzeczenie Trybunału nie ma w ogóle do ubezpieczonej zastosowania i podstawa wznowienia przez nią wskazana w rzeczywistości nie występuje.

Zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego wniosła ubezpieczona.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- naruszenie art. 8, art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez brak bezpośredniego zastosowania przepisów ustawy zasadniczej wprost z pominięciem przepisów zdaniem skarżącej niekonstytucyjnych tj. art. 103 a w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych

ustaw, (Dziennik Ustaw Nr 257, poz. 1726) w zw. z - art. 2, 21, 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co jest w pełni uzasadnione wykładnią językową przepisów Konstytucji,

alternatywnie

- naruszenie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez brak zawieszenia wszczętego postępowania i przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu do rozstrzygnięcia kwestii konstytucyjności art. 103 a w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, (Dziennik Ustaw Nr 257, poz. 1726) w zw. z art. 2, 21, 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ubezpieczona podniosła, że stan prawny uległ zmianie z chwilą zajęcia stanowiska przez Trybunał Konstytucyjny, który wyrokiem z 13 listopada 2012r. sygn. akt. K2/12 orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt. 2 ustawy z 16 grudnia 2010r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikająca z art. 2 Konstytucji.

To zaś oznacza, jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny, że spośród emerytów ci, którzy nabyli prawo do świadczenia i jego realizacji w określonym przedziale czasowym tj. od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. nie podlegają rygorom wynikającym z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach. Można by powziąć pewną wątpliwość, czy ja, jako osoba która prawo do emerytury nabyła od dnia 1 lipca 2007 r. należę do tej grupy emerytów, do których w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, art. 103a nie ma zastosowania.

Sąd Apelacyjny winien wziąć pod uwagę fakt wyrugowania z porządku prawnego art. 103a ustawy o emeryturach i rentach w takim zakresie, w jakim odnosił się do osób, które nabyły prawo do emerytury i jego realizacji bez konieczności rozwiązania stosunku pracy i odmowy zastosowania go jako niezgodnego z Konstytucją. W konsekwencji zaś należy przyjąć, że ubezpieczeni, którym emerytura była wypłacana pomimo kontynuowania zatrudnienia, gdyż od 9 stycznia 2009r. nie obowiązywały w tym zakresie żadne ograniczenia, w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zachowali prawo do pobierania świadczenia.

Ubezpieczona podkreśliła, że wprawdzie w art. 190 ust. 1 i 3 Konstytucji RP wyrażona została zasada prospektywnych skutków orzeczeń Trybunału, to jednak z uwagi na wiążące stwierdzenie i Trybunału Konstytucyjnego, że dany przepis pozostaje w sprzeczności z aktem prawnym wyższego rzędu, nie powinien być uwzględniany przez organy stosujące prawo przy rozpatrywaniu konkretnych spraw, a więc w odniesieniu do roszczeń przypadających za okres przed ogłoszeniem wyroku Trybunału w Dzienniku Ustaw (tak orzekł Sąd Najwyższych w orzeczeniach z 7 grudnia 2000r. sygn. akt. IIZP/00, czy też z 23 stycznia 2007r. sygn. akt. II PK 96/06).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdzono, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku", a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy, dodanego powołaną wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie skarżąca nabyła prawo do emerytury od 1 lipca 2007 roku, a więc przed dniem 1 stycznia 2011 r. Ubezpieczona nabyła prawo do świadczenia w okresie obowiązywania

art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten, obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 roku, stanowił że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Skarżąca nabyła prawo do emerytury w okresie, kiedy istniała konieczność rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą w celu realizacji prawa do emerytury przez jej wypłatę. Dlatego nie mieści się w kręgu osób, których dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, to jest w kręgu osób, „które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”. W tej sytuacji skarżąca nie miała prawa do wypłaty emerytury od 1 października 2011 roku, skoro pozostawała w zatrudnieniu.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroku objętego skargą, co powodować musiało jej odrzucenie.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.